

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDISTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

JA ĆU MOLITI OCA
I ON ĆE VAM DATI
DRUGOGA BRANITELJA

mihael

15 / 2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XV. (2020.), Broj 15(445)
ŠESTA VAZMENA NEDJELJA
17. SVIBNJA 2020.**

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
Teuta

SVIBANJ

Ned.	17.	ŠESTA VAZMENA NEDJELJA Paškal; Paško; Gizela
Pon.	18.	Ivan I. papa; Venancije
Uto.	19.	Celestin; Rajko, Ivan, Teofil
Sri.	20.	Bernardin Sijenski
Čet.	21.	UZAŠAŠAĆE GOSPODINOVO - SPASOVO Kristofor Magallanes i dr.
Pet.	22.	Rita; Jagoda; Renata; kv
Sub.	23.	Deziderije; Željko; Željana

MEDITACIJA

Ako me ljubite 3

SLUŽBA RIJEČI - VI. VAZMENA

UVOD U ČITANJA

Kršćani, ljubeći Krista očituju svijetu Boga 4

ČITANJA

Ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja 6

HOMILIJA

Dat ću vam drugoga Branitelja 8

SLUŽBA RIJEČI - UZAŠAŠĆE

UVOD U ČITANJA

Krist, uzašao na nebo, znak je proslave Crkve 10

ČITANJA

Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. 12

HOMILIJA

Ja sam s vama 13

KATEHEZA

Sakrament euharistije 16

ZANIMLJIVOST

Božji potpis na remek-djelu vlastitog umjetničkog genija 19

Mali vjeronaučni leksikon 21

NAŠI POKOJNI 22

Ako me ljubite

Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati... Stop! Stanite svi, to postaje ozbiljno! Evanđelist Ivan otvara vrlo važnu temu: ljubav prema Isusu. Nisu dovoljne polovične molitve promrmljane prije spavanja ili upaljena svjećica ispred kipa svetog zaštitnika. Nije dovoljno nekoliko sati vjeronauka u osnovnoj školi i ujak svećenik koji će „svojem nadređenom“ reći dvije dobre riječi o nama.

Isus misli ozbiljno. On traži učenike koji su odrasli, slobodni, ljubitelji...

Isus želi biti ljubljen, ništa manje od toga. Po tome se mjeri učenikova duhovna veličina.

Isus očekuje poslušnost zapovijedima kao znak ljubavi, i time ne ucjenjuje svoje učenike. Njegove zapovijedi nisu lanac koji nas obvezuje na pedantno i birokratsko poštovanje religioznih normi, nego su iskustvo slobode i ljepote. Isusove zapovijedi su kompas s pomoću kojega se mogu orijentirati kako bih posložio svoj život, one mi daju mogućnost da mu se pridružim i upoznam ga osobnije i intimnije.

Ljubav prema Isusu i poštovanje njegovih zakona dva su nerazdvojiva elementa kršćanskog života. Katkad mi se dogodi da susretnem osobe koje mi kažu da vjeruju, ali ne prakticiraju vjeru. Poštujem njihove životne izbore, no iskreno, svaki put me takve izjave jako zbune. Kako možemo reći da vjerujemo, ali ne prakticiramo vjeru? Mogu li reći da trčim dok stojim na mjestu, da govorim u tišini ili jedem dok mi je tanjur prazan? Isus jasno kaže: ljubav prema njemu ne pokazuje se sentimentalizmom ili kojekakvim duhovnim izborima, nego poštovanjem njegovih zapovijedi.

Želiš li ljubiti Isusa! Sjajno! Slušaj njegovu Riječ!

Stoga hrabro, braćo! Nema nam druge doli zazvati Duha kojega nam je Uskrsnuli obećao i tražiti da nam njegov oštri dah zareže u srce i probudi u nama želju za pravim obraćenjem.

Kršćani, ljubeći Krista očituju svijetu Boga

Radost mesijanskoga doba

Nakon što nam je prošle nedjelje liturgija predstavila sedmoricu muževa, helenističkih Židova, koji su u jeruzalemskoj Crkvi primili službu posluživanja, danas pred nas posebno stavlja jednog od njih. Riječ je o Filipu koji je, uz Stjepana, jedini o kojemu imamo nešto više podataka. Njegovo poslanje opisano je nakon Stjepanova mučeništva i nakon opisa kako je Savao, kasniji Pavao, postao progoniteljem Crkve. Tako nas sveti Luka izvješćuje o velikom progonu koji se obrušio na Crkvu u Jeruzalemu, te piše kako se 'svi osim apostola raspršiše po krajevima judejskim i samarijskim'. Ovo 'svi' vjerojatno se odnosi na kršćane grčkoga jezika. Ipak, to progonstvo nije ostalo bez svoga providnosnoga ploda. I u nevoljama progona, ovi kršćani nisu se odrekli svoga poslanja i nisu čekali neko pogodnije i prikladnije vrijeme. Filip se našao u nekom samarijskom gradu. Samarija je bila pokrajina sjeverno od Jeruzalema, a južno od Galileje, u kojoj su većinom bili stanovnici miješana podrijetla, dobrim dijelom i židovskoga, koji su Židovima bili srodni i svojom religijom, ali vjerska im se praksa razlikovala. Nije jasno o kojem je točno gradu riječ. Grad Samarija već se dugo tako nije zvao, nego je nosio svoje helenističko ime Sebaste, pa je Filip vjerojatno bio u nekom drugom gradu. Piscu Djela apostolskih od samoga je grada važnija pokrajina Samarija. Kako je Filip u njoj počeo 'propovijedati Krista', to jest Mesiju kojega su i Samarijanci očekivali, kršćanska se poruka počela širiti

i izvan granica Judeje i Galileje. Time je naznačeno i ostvarenje poslanja što ga je Isus dao svojim učenicima na dan Uzašašća: 'Bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje'. Taj program započet je u Jeruzalemu obraćenjima nakon Petrova govora na Pedeseticu, nastavljen je Filipovim propovijedanjem po Samariji, a njegovo dovršenje naznačit će isprva utemeljenje kršćanske zajednice u Antiohiji, a onda i Pavlova putovanja i konačan njegov zaključak: 'Poganima je poslano ovo spasenje Božje; oni će poslušati!'. Slično kao i apostoli u Jeruzalemu, i Filip po Samariji propovijeda i čini čudesa, pokazujući tako Kristovu moć nad nečistim duhovima i nad bolestima. Radost koja je nastala zapravo je radost mesijanskoga doba. Po svojim vjernicima Mesija je stigao i u Samariju i donio joj spasenje. Na vijest o tome apostoli šalju izaslanstvo u Samariju. Petar i Ivan ugledni su i vodeći članovi jeruzalemske Crkve i na ovaj način Luka pokazuje da je već tada, na samim svojim počecima, Crkva imala određeno ustrojstvo i podjelu odgovornosti. Premda su vjernici u Samariji već bili kršteni 'u ime Gospodina Isusa', tek su apostoli mogli moliti da na njih siđe Duh Sveti. Tako je polaganjem njihovih ruku Bog potvrdio ovo širenje Crkve među Samarijance. Tako, iako je postojala podjela i teška suprotnost između Židova i Samarijanaca, Crkva pokazuje da, po krštenju u ime Gospodina Isusa i u jednome Duhu, te razlike prestaju biti odlučujući čimbenik. Ono što se od sada računa vjera je u Isusa Krista.

Svjedočiti vjeru

Pisac Prve Petrove poslanice upozorava svoje naslovnike na to kakav stav moraju imati u okolnostima u kojima moraju trpjeti zbog pravednosti i podnositi zastrašivanja. U takvim se okolnostima oni ne smiju bojati, a prvi je poticaj: 'Gospodin - Krist neka vam bude svet, u srcima vašim'. Taj izričaj podsjeća na riječi Božje kod proroka Izaije: 'Ne bojte se čega se narod boji i nemojte straha. Gospodin nad Vojskama - on jedini nek' vam svet bude; jedino se njega bojte, strah od njega nek' vas prožme' (Iz 8,12-13). Čita li se grčki tekst ovog starozavjetnog izričaja usporedo s grčkim izvornikom Prve Petrove poslanice, vidi se da današnji tekst samo preuzima ove Izaijine riječi i dodaje u njih Krista. Umjesto da se boji nevolja koje ga, zbog njegove vjere, mogu snaći u svijetu koji ga okružuje, kršćanin se mora bojati Krista. Prema njemu mora osjećati strahopoštovanje. Usto, kršćanin mora biti spreman svima koji bi ga to zatražili obrazložiti 'nadu koja je u njemu'. S jedne strane, može to biti radosno i plodonosno svjedočenje i naviještanje evanđelja ljudima koji su ga spremni prihvatiti, a s druge strane, i to je čini se slučaj ovdje, to može biti kršćaninovo priznanje o svojoj vjeri pred progoniteljima. U svim situacijama života kršćanin ne može zatajiti svoju vjeru, jer tako napušta nadu koja je u njemu, nadu spasenja, koju njegovi progonitelji i izrugivači nemaju. Ipak, u tome svjedočenju i priznanju ne smije biti nikakva nasilja ni prepotencije, nego sve mora biti 'blago i s poštovanjem', a prvi svjedok za Krista nisu njihove riječi, nego njihov život. Primjer takvom životu kršćanina dao je sam Isus Krist svojom smrću za nepravedne i grešne, a utjehu je dao nadom u uskrsnuće.

Jedinstvo u ljubavi

Isusovo obećanje Duha usko je vezano uz odnos njegovih učenika prema njemu samome. Oni ga moraju ljubiti i čuvati njegove zapovijedi. Na taj se način on bitno poistovjetio s Ocem.

Ponovljeni zakon traži od Izraela: ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!, te nadodaje: 'Točno vršite zapovijedi Gospodina, Boga svoga, upute njegove i zakone njegove koje je izdao'. Ne može biti te ljubavi bez vršenja zapovijedi, 'jer ljubav je Božja ovo: zapovijedi njegove čuvati'. Obećanje koje Bog daje za takvu vjernost zemaljsko je blagostanje i posjedovanje Obećane zemlje.

Kršćani jednaku vjernost moraju pokazivati prema Kristu, a Obećanje je veće, to je Duh Istine. U njemu je Istina jer objavljuje pravu vjeru, a suprotan je 'knezu ovoga svijeta' koji je 'otac laži'. Kao takav, on je opisan grčkom riječju Parakletos, koja može označavati branitelja poput onog na sudskom procesu, pomoćnika i tješitelja. Kristovi su vjernici sjedinjeni s tim Duhom.

Uz ovo obećanje Duha, Isus svojim daje još jedno obećanje: ni on sam neće ih napustiti. Njegovo kratkotrajno izbivanje bit će nadomješteno drukčijom prisutnošću. Za svijet, to jest za one koji ne vjeruju, bit će nevidljiv, a učenici će ga vidjeti očima vjere i po toj vjeri u Uskrsloga imat će život. 'Onaj dan' o kojem Isus ovdje govori razdoblje je nakon njegova uskrsnuća. U svjetlu uskrsne vjere učenici mogu spoznati Kristovo jedinstvo s Ocem i svoje jedinstvo s Kristom. To se jedinstvo ostvaruje i ljubavlju, baš kao što je ljubav sveza jedinstva Krista i Oca. Po takvim vjericima Bog se očituje.

Fra Darko Tepert

Prvo čitanje: Dj 6, 1-7Dj 8, 5-8.14-17

*Polagahu ruke na njih i oni primahu
Duha Svetoga.*

Čitanje Djela apostolskih

U one dane: Filip siđe u grad samarijski i stade im propovijedati Krista. Mnoštvo je jednodušno prihvaćalo što je Filip govorio slušajući ga i gledajući znamenja koja je činio. Doista, iz mnogih su opsjednutih izlazili nečisti duhovi vičući iza glasa, a ozdravljali su i mnogi uzeti i hromi. Nasta tako velika radost u onome gradu.

Kad su apostoli u Jeruzalemu čuli da je Samarija prigrlila riječ Božju, poslaše k njima Petra i Ivana. Oni siđoše i pomoliše se za njih da bi primili Duha Svetoga. Jer još ni na koga od njih ne bijaše sišao; bijahu samo kršteni u ime Gospodina Isusa. Tada polagahu ruke na njih i oni primahu Duha Svetoga.

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 66, 1-3a.4-7a.16.20

Kliči Bogu, sva zemljo.

Kliči Bogu, sva zemljo,
opjevaj slavu imena njegova,
podaj mu hvalu dostojnu.

Recite Bogu:

„Kako su potresna djela tvoja!“

„Sva zemlja nek ti se klanja i nek ti pjeva,
neka pjeva tvom imenu!“

Dođite i gledajte djela Božja:

čuda učini među sinovima ljudskim.

On pretvori more u zemlju suhu
te rijeku pregaziše.

Stoga se njemu radujmo!

Dovijeka vlada jakošću svojom.

Dođite, počujte, svi koji se Boga bojite,
pripovjedit ću što učini duši mojoj!
Blagoslovljen Bog koji mi molitvu ne odbi,
naklonosti ne odvratiti od mene!

Drugo čitanje: 1Pt 2, 4-9|1Pt 3, 15-18

Ubijen doduše u tijelu, ali oživljen u duhu.

Čitanje Prve poslanice svetoga Petra apostola

Ljubljeni:
Gospodin - Krist neka vam bude svet, u srcima vašim, te budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama, ali blago i s poštovanjem, dobre savjesti da oni koji ozloglašuju vaš dobar život u Kristu, upravo onim budu postidjeni za što vas potvaraju. Ta uspješnije je trpjeti, ako je to Božja volja, čineći dobro, nego čineći zlo.

Doista, i Krist jednom za grijeh umrije, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu - ubijen doduše u tijelu, ali oživljen u duhu.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Iv 14, 15-21

Ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja.

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Uono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

- Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati. I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je. Neću vas ostaviti kao siročad; doći ću k vama. Još malo i svijet me više neće vidjeti, no vi ćete me vidjeti jer ja živim i vi ćete živjeti. U onaj ćete dan spoznati da sam ja u Ocu svom i vi u meni i ja u vama. Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi; a tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.

Riječ Gospodnja

Dat ću vam drugoga Branitelja

<https://scapeanutgallery.com/>

Molim za milost: da budem svjestan Isusove prisutnosti i da zbog toga nikad nisam siročić!

Reče Isus svojim učenicima: „Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati. I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je.

Ovo je nastavak odgovora na Filipovo pitanje Isusu da im pokaže Oca. Pitanje koje živi u svakom čovjeku i javlja se u njemu, iako on ne misli na njega. Katkad se pojavljuje u onom izravnom obliku: „Postoji li Bog?“ I onda dalje: „Može li se s njim komunicirati?“ Isus govori o tome u zadnjim trenucima svoga života i u zadnjem razgovoru sa svojim apostolima. Govori im o daru Duha Svetoga i o svojem povratku Ocu. Isus govori o ljubavi, o ljubavi koja nije neka puka osjećajnost, nego konkretna stvarnost koja se očituje u čuvanju, vršenju i poštovanju zapovijedi. Tu se vidi koliko je ljubav izbor i odluka za nešto. Nije samo pjesma koja prestaje, nije obećana riječ koja se ne drži, nije puki osjećaj koji se rasplinjuje, nego angažman koji traje. Gospodine, hvala ti što si ljubav prema sebi povezo uz istinsku zauzetost i spremnost da budemo vjerni u tvojim zapovijedima. Time će se znati koliko nam je stalo do tebe. Da ne budu samo pusta obećanja i riječi nakon kojih ništa više ne ostaje. Pomozi nam da držimo tvoje zapovijedi i tako pokazujemo koliko je stvarna i djelatna naša ljubav prema tebi. Pomozi nam isto tako da naša ljubav bude djelotvorna prema drugima.

Isus apostolima i svima nama obećava Duha Branitelja koji će biti s nama. Duh Branitelj je uz nas. Poslan je da nas brani. On je naš odvjetnik, savjetnik, tješitelj. Isus zna da će se njegov proces nastaviti. Ne će završiti za koji dan kad bude svršena

njegova muka. Trajat će sve dok bude svijeta i vijeka, sve dok bude onih koji će se protiviti svemu što je Božje. Negdje je taj proces otvoren, strašan i svojim progonstvima odnio je mnoštvo života. Gdje je podmukao, ne vidi, ali je itekako prisutan u svakodnevnom životu. Ljudi će dizati ruke na Isusove učenike i vjernike, a Duh Branitelj dat će im snage kojoj će se diviti njihovi progonitelji.

Gospodine, molim te za sve one koji trpe zbog vjere. Pošalji im Duha Branitelja da ustraju i da se ne pokolebaju. Gospodine, iako ne doživljam progonstvo i nema izravnih pritisaka na moju vjeru, ipak osjećam da ona nije dovoljno snažna. Trebam Duha Branitelja u svijetu u kojemu živim. Tu je borba podmukla. Materijalizam i ateizam iznutra nagriza i rastaču našu vjeru. Uvlače se u sve naše postupke i nalaze se na svim našim životnim razinama. Svaki put kad svojim egoizmom ubijamo ljubav, svaki put kad svojim komforom i bezbrižnošću ne činimo sitne geste služenja, vjera odumire, ljubav slabi i ti nisi prisutan. Pošalji nam, Gospodine, svoga Duha koji će razariti naša srca u kojima ćemo čuvati tvoje zapovijedi i danomice ih vršiti.

Neću vas ostaviti kao siročad; doći ću k vama. Još malo i svijet me više neće vidjeti, no vi ćete me vidjeti jer ja živim i vi ćete živjeti. U onaj ćete dan spoznati da sam ja u Ocu svom i vi u meni i ja u vama. Tko ima moje zapovijedi i čuva ih, taj me ljubi; a tko mene ljubi, njega će ljubiti Otac moj, i ja ću ljubiti njega i njemu se očitovati.“

Isus gleda svoje zbunjene i zabrinute učenike. Govori im riječi utjehe i ohrabrenja. Ne samo da će Isus poslati Duha Branitelja nego će i on doći i biti prisutan među njima. Ne će ih ostaviti. Iako

ne će biti prisutan tjelesno i vidljiv njihovim očima, on će biti na drukčiji način trajno među njima i među svima nama. To je njegova nova prisutnost koja ne podliježe prostoru ni vremenu kao dok je hodao s njima po Palestini. Ljubav je uvjet za tu novu spoznaju njegove prisutnosti i za novi način komunikacije. Ljubav koja je povezana sa zapovijedima i konkretna u svojim angažmanima. Biti s Isusom i voljeti ga znači čuvati i vršiti njegove zapovijedi. Tko je takav, njega ljubi i Otac. Tu su prisutne sve tri božanske osobe. Voljeti Isusa znači „ovisiti“ o njemu. Onaj tko istinski ljubi, on itekako „ovisi“ o svojoj ljubljenoj osobi. Tko želi biti potpuno neovisan i samostalan, on postaje osamljenik i samotnjak. Postaje siročče koje naizgled sve ima, ali nema ono najvažnije. Nema Boga, nema vjere, nema nade, nema ljubavi.

Gospodine, hvala ti na ovim riječima. Hvala što nismo siročad, jer si ti s nama. Premda se tako često osjećam poput siročeta koje nikoga nema. Zaboravljam da si tu uz mene. Osjećam koliko me ovaj svijet osamljuje i čini praznim. Prazan sam i osamljen jer te dovoljno ne poznajem. Tebe poznavati ne znači studirati i skupljati samo teorijske informacije o tebi. To ne hrani i ne siti dušu. Želim imati unutarnje iskustvo tvoje prisutnosti u svijetu i u samome sebi. O stupnju tog iskustva ovise moja vjera, nada i ljubav.

Duše Sveti, ti si u meni. Daj mi novo srce i novi polet. Govori mi u tišini o Isusu da ga bolje spoznam. Govori mi o Ocu koji je na nebesima da ga više ljubim. Duše Sveti, pomoz mi da držim i vršim zapovijedi i da trajno živim životom Božjega djeteta.

Krist, uzašao na nebo, znak je proslave Crkve

Duh Mesijin

Današnje bogoslužje predlaže nam za čitanje početak Djela apostolskih, koja su predstavljena kao druga knjiga istoga pisca koji je napisao i Evanđelje po Luki. Obje knjige započinju posvetom Teofilu. Dok se ranije mislilo da bi to ime moglo predstavljati svakoga vjernika, budući da na grčkom theofilos znači 'prijatelj Božji', danas se ipak vjeruje da je to bila stvarna osoba koja je možda i financijskom pomoći omogućila pisanje ovih djela. 'Prva knjiga', to jest Lukino evanđelje govori 'o svemu što je Isus činio i učio do dana kad je uznesen pošto je dao upute apostolima koje je izabrao po Duhu Svetome'. Doista, Evanđelje i završava Isusovim uzašašćem. Uvod u Djela apostolska vraća se potom na Isusova ukazanja učenicima kroz četrdeset dana nakon muke. Potom se pripovijedanje vraća na vrijeme nakon uskrsnuća, kad Isus, dok je blagovao s učenicima, zapovijeda da ne napuštaju Jeruzalema, 'nego neka čekaju Obećanje Očevo', a to je Sila odozgor, to jest Duh Sveti kojim će uskoro biti kršteni. U sljedećem retku započinje radnja samih Djela apostolskih, koja se nastavlja na evanđelje. 'Sabrani', a to su 'jedanaestorica i oni koji bijahu s njima', pitaju uskrsloga Isusa o tome hoće li u Izraelu 'opet' uspostaviti kraljevstvo. Važna je ova oznaka 'opet', jer nam govori da apostoli nisu očekivali ništa drugo, nego obnovu izraelskog zemaljskog kraljevstva. Oni su, očito, držali Isusa za Mesiju, no njihova se predodžba Mesije nije

razlikovala od one kakvu su imali i svi drugi Židovi. On je, prema takvim očekivanjima, trebao povesti narod u pobjedonosnu borbu protiv osvajača i ponovno se kao Davidov nasljednik zakraljiti u Jeruzalemu. Isus im ne odgovara izravno na ovo pitanje nego ih upozorava da nije njihovo 'znati vremena i zgone', što je u potpunosti u vlasti Očevoj. Vrijeme, pravi trenutak, ovisi o odluci Božjoj. Isus, međutim, skreće učenicima pozornost na nešto drugo, što naizgled nije u vezi s njihovim pitanjem: 'Primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje'. Ponovno se govori o Obećanju, o Duhu Svetom kojega će učenici primiti i po kojemu će moći biti svjedoci Isusovi i svjedoci za Isusa. Njihovo svjedočenje započinje u Jeruzalemu, postupno se širi i stiže sve do kraja zemlje. Riječ je o programu Djela apostolskih, o temi ove 'druge knjige.' Iako se čini kao da Isus ne odgovara na pitanje što su mu ga postavili učenici, ovo je zapravo njegov odgovor. Kraljevstvo se počinje ostvarivati na sasvim drukčiji način, počinje se ostvarivati snagom Duha Svetoga, a njegovi su protagonisti učenici sami. Oni će primiti Duha, kao znak mesijanskoga kraljevstva. To je Duh Mesijin. Uto je Isus 'uzdignut' njima naočigled, a 'oblak ga ote njihovim očima'. Oblak je uvijek znak Božje prisutnosti u ovakvim izvanrednim događajima. To je onaj isti oblak iz kojega učenici prilikom Preobraženja Isusova čuju glas: 'Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!'. To su riječi koje im moraju ostati urezane u pamćenje dok čekaju Isusov drugi dolazak, kako im to navješćuju ona 'dva čovjeka koji

stadoše kraj njih u bijeloj odjeći'. Isus će 'tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo'. Sve se ovo dogodilo na Maslinskoj gori, a prorok Zaharija, govoreći o eshatološkom boju, navješćuje: 'Noge će mu, u dan onaj, stajati na Gori maslinskoj koja je nasuprot Jeruzalemu na istoku'

Duh mudrosti

Pisac Poslanice Efežanima, nakon blagoslovnog himna upućenog Bogu Ocu, obraća se svojim slušateljima za koje zahvaljuje zbog njihove vjere, te moli za njih riječima koje nalazimo u današnjem drugom čitanju, a koje se pretaču u pohvalu Božje veličine i moći. Molitva započinje trojstvenom formulom koja u svome središtu ima Boga Oca. On je s jedne strane 'Bog Gospodina našega Isusa Krista', a s druge strane darivatelj Duha po kojemu jedino kršćani mogu spoznati Boga. Zato je to Duh mudrosti i objave. Bez njega nije moguće nikakvo razumijevanje Boga. Sveti pisac moli Boga Oca da njegovim naslovniciima 'prosvijetli oči srca', pri čemu je srce shvaćeno kao sjedište čovjekove moralnosti i duhovnosti. Bog je jedini koji poznaje ljudsko srce i u njega je stavio dar svoga Duha. Uz pomoć toga dara kršćani mogu spoznati veličinu nade koja im je dana i baštine koju su primili kao djeca Božja. U odnosu na kršćane, Božja se moć očitovala u Kristu, u njegovu uskrsnuću od mrtvih i njegovim smještajem zdesna Bogu. Krist je na taj način uzvišen iznad svega stvorenja i sve mu je podloženo, a on je postao Glava Crkve, 'koja je Tijelo njegovo, punina Onoga koji sve u svima ispunja'. Crkva je kao Tijelo Kristovo također uzdignuta zdesna Ocu, a u njoj i svaki kršćanin dobiva dostojanstvo koje je 'iznad svakog Vrhovništva i Vlasti i Moći i Gospodstva'.

Poslanje Crkve

Evandjelje po Mateju nema izvještaja o Isusovu uzašašću, ali ovi zadnji retci toga evanđelja donose Isusove posljednje riječi njegovim učenicima, kao svojevrsnu oporuku. Evanđelist najprije smješta ovaj događaj u Galileju i to 'na goru'. U dva je navrata učenicima dan nalog da idu u Galileju, no nije spominjana gora. Mogla bi to biti gora Preobraženja ili gora Blaženstava. U svakom je slučaju riječi o gori Božje objave. Učenici pred Isusom padaju ničice. Na sličan su način pali 'licem na zemlju' kad su o Preobraženju čuli Očev glas: 'Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina! Slušajte ga!'. Riječi što ih u današnjem odlomku izgovara Uskrsli svojevrsan su program poslanja Crkve. Temelj je toga poslanja u sveobuhvatnoj i neograničenoj vlasti što ju je Krist primio. Tom Kristovom vlašću Jedanaestorica će moći učiniti njegovim učenicima 'sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga'.

Na kraju evanđelja i nakon uskrsnuća radosna se vijest otvara svim narodima i svi su ljudi svijeta pozvani ući pod vlast i pod zaštitu Presvetoga Trojstva. Uz takvu službu navješćaja, apostoli primaju i službu poučavanja kako bi oni koji prihvate naviještenu im vjeru, mogli u skladu s njome i živjeti. U tom svom zahtjevnom poslanju učenici nisu sami. S njima je dovijeka i Uskrsli, njihova snaga i njihova nada.

Prvo čitanje: Dj 1, 1-11

Bî uzdignut njima naočigled.

Početak Djela apostolskih

Prvu sam knjigu, Teofile, sastavio o svemu što je Isus činio i učio do dana kad je uznesen pošto je dao upute apostolima koje je izabrao po Duhu Svetome. Njima je poslije svoje muke mnogim dokazima pokazao da je živ, četrdeset im se dana ukazivao i govorio o kraljevstvu Božjem. I dok je jednom s njima blagovao, zapovjedi im da ne napuštaju Jeruzalema, nego neka čekaju obećanje Očevo »koje čuste od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete naskoro nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim«.

Nato ga sabrani upitaše: »Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?« On im odgovori: »Nije vaše znati vremena i zgode koje je Otac podredio svojoj vlasti. Nego primit ćete snagu Duha Svetoga koji će sići na vas i bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.«

Kada to reče, bî uzdignut njima naočigled i oblak ga ote njihovim očima. I dok su netremice gledali kako on odlazi na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijeloj odjeći i rekoše im: »Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo.«

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 33, 1-2.4-5.18Ps 47, 2-3.6-9

Uzlazi Bog uz klicanje, Gospodin uza zvuke trublje!

Narodi svi, plješćite rukama,
kličite Bogu glasom radosnim.
Jer Gospodin je to – svevišnji, strašan,
kralj velik nad zemljom svom.

Uzlazi Bog uz klicanje,
Gospodin uza zvuke trublje.
Pjevajte Bogu, pjevajte,
pjevajte kralju našem, pjevajte!

Jer on je kralj nad zemljom svom,
pjevajte Bogu, pjevači vrsni!
Bog kraljuje nad narodima,
stoluje Bog na svetom prijestolju .

Drugo čitanje: 1Pt 2, 4-9Ef 1, 17-23

Posjede ga sebi zdesna na nebesima.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo:
Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, dao vam Duha mudrosti i objave kojom ćete ga spoznati; prosvijetlio vam oči srca da upoznate koje li nade u pozivu njegovu, koje li bogate slave u baštini njegovoj među svetima i koje li prekomjerne veličine u moći njegovoj prema nama koji vjerujemo: ona je primjerena djelotvornosti sile i snage njegove koju na djelu pokaza u Kristu, kad ga uskrisi od mrtvih i posjede sebi zdesna na nebesima iznad svakog vrhovništva i vlasti i moći i gospodstva i svakog imena imenovana ne samo na ovom svijetu nego i u budućemu. Sve mu podloži pod noge, a njega postavi – nad svime – glavom Crkvi, koja je tijelo njegovo, punina Onoga koji sve u svima ispunja.

Riječ Gospodnja

Evandjelje: Mt 28, 16-20

Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji.

Svršetak svetog Evandjelja po Mateju

Uono vrijeme: Jedanaestorica padoše u Galileju na goru kamo im je naredio Isus. Kad ga ugledaše, padoše ničice preda nj. A neki posumnjaše. Isus im pristupi i prozbori: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta.«

Riječ Gospodnja

Ja sam s vama

Ne tako davno, borbeni ateizam se trudio silom argumenata, a ponekad jednostavno najobičnijom silom, dokazati da Boga nema. Vidjevši da rade uzaludan posao promijenili su metode. Pa su svoju ateističku golotinju prekrili 'carevim novim ruhom' agnosticizma. Više se ne gura u prvi plan pitanje ima li Boga ili ga nema, nego se želi dokazati daje neshvatljiv te pokazali da je neprisutan i suvišan.

Ja sam s vama u sve dane

Mi kršćani ne vjerujemo u dalekog i nedohvatnog Boga, nego u Isusa koji je s nama u sve dane do svršetka svijeta. Ne treba nam bog koji je dalek. Vjerujemo u prisutnoga Boga. Na egzistencijalnoj razini, zanima nas Bog ako je ovdje i sada. I upravo zato smo kršćani jer vjerujemo, osjećamo i znamo daje naš Bog-prisutni Bog. Isus Krist je Bog koji je s nama ovdje i sada.

Mi kršćani nismo skupina nostalgičara zagledanih u prošlost koji živnu samo onda kad se slave okrugle obljetnice. Mi kršćani nismo čangrizavi slavitelji slavne prošlosti i dobrih starih vremena.

<https://tillchrist.wordpress.com/>

Mi kršćani se nadahnjujemo na prošlosti, onakvoj kakva je bila, ali svoje misli i snage usmjeravamo ka budućnosti. Mi kršćani u svom liturgijskom rječniku najčešće upotrebljavamo riječ danas. Mi kršćani vjerujemo u prisutnoga Boga. Vjerujemo u Boga koji je ovdje i sada - za nas.

No postavlja se pitanje na koji način se Boga može danas susresti. Prije svega, prisutan je u svojoj objavljenoj riječi zapisanoj u Svetom Pismu. Prisutan je u zajednici onih koji u njega vjeruju i slave sakramente. Progovara nam preko našeg razuma i savjesti. Obznanjuje nam svoju volju preko znakova vremena. Potiče nas preko drugih ljudi.

U svakom vremenu Duh Božji potiče ljude da budu proroci Božje ljubavi prema čovjeku. Ni ovo naše vrijeme nije bez proroka. No, znamo li ih prepoznati? Znamo li ih čuti? Znamo li ih poslušati?

Problem je s prorocima što Bog uvijek izabire nekoga između nas, nama u svemu jednakoga, da digne glas i navijesti Istinu. U onima koji nam govore u Božje ime prepoznajemo ljude iz susjedstva koje poznajemo oduvijek i čiji su roditelji, braća i sestre među nama. Teško nam je povjerovati da Duh puše gdje hoće i da Bog poziva malene, obične ljude kako bi bili svjedoci neobične ljubavi Božje prema čovjeku. I kao da lakše prihvaćamo neuke strance, nego svjedočanstvo onih koji su oduvijek uz nas i uvijek za nas. Kao da

nam je ugodnije slijediti zamamno naučavanje lažnih proroka, nego poticajni primjer svjedoka.

Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode

Isus nas poziva na djelovanje. Nemoguće je biti pasivni kršćanin. Uzašašće Gospodnje je prilika da se prisjetimo dviju osnovnih zadaća koje nam je povjerio Krist do svog ponovnog dolaska.

Prva od njih je zapovijed evangeliziranja cjelokupnog čovječanstva, odnosno svakog pojedinog čovjeka. Mi smo evangelizatori. Pozvani smo riječima, a još više primjerom, svjedočiti konkretnu Božju ljubav prema svakom čovjeku. U Hrvatskoj je nužno potrebna reevangelizacija. Zasićeni smo površnim i krivim predodžbama o Kristu i Crkvi. Potrebno je napraviti čišćenje stavova i ponovno privikavanje na kršćanski mentalitet.

Druga zadaća je aktivni sakramentalni život. Nemoguće je biti kršćanin, a ne sudjelovati redovito u sakramentalnom životu, poglavito u sakramentima euharistije i pomirenja.

Sakrament euharistije

V. Sakramentalna žrtva: čin zahvaljivanja, spomen-čin, prisutnost

Spomen čin žrtve Krista i njegova tijela - Crkve

Sva je Crkva sjedinjena s Kristovim prinosom i zagovorom. Vršeći u Crkvi Petrovu službu, *Papa* je sjedinjen sa svakim euharistijskim slavljem te u njem biva spomenut kao znak i sluga jedinstva sveopće Crkve. Mjesni je *biskup* uvijek odgovoran za Euharistiju, pa i onda kad joj predsjedava *prezbiter*; u njoj se izgovara biskupovo ime da se označi kako on predsjedava partikularnoj Crkvi, među svojim *prezbiterijem* i uz pomoć *đakona*. Zajednica pak sa svoje strane moli za sve službenike koji, za nju i s njome, prinose euharistijsku žrtvu:

Neka se drži zakonitom samo ona Euharistija koja se slavi pod predsjedanjem biskupa ili onoga koga je on ovlastio. (Tridentski sabor: DS 1743)

Po službi prezbitera duhovna žrtva vjernika dolazi do punine u sjedinjenju sa žrtvom Krista, jedinog Posrednika; ta se žrtva po rukama prezbitera, u ime cijele Crkve prikazuje u Euharistiji nekrvno i sakramentalno, dok Gospodin ne dođe. (Ignacije Antiohijski, Epistula ad Smyrneos, 8.I.)

S Kristovom žrtvom sjedinjuju se ne samo članovi koji su još na zemlji, nego i oni koji su već u nebeskoj slavi. Crkva naime prinosi euharistijsku žrtvu u zajedništvu sa presvetom Djevicom Marijom, časteći njezin spomen, kao i spomen svih svetaca i svetica. U Euharistiji Crkva je s Marijom, kao pod križem, sjedinjena u Kristovu prinosu i zagovoru.

Euharistijska žrtva prinosi se također za pokojne vjernike, „koji su u Kristu preminuli a još se nisu posve očistili“, da bi mogli ući u Kristovu svjetlost i mir:

Ukopajte ovo tijelo kamo god, neka vas ne muči briga za njega. Samo vas to molim da se, gdje god budete, mene sjetite pred oltarom Gospodnjim. Zatim [u anafori] molimo za preminule svete oce i biskupe, i uopće za sve one koji su usnuli prije nas, uvjereni daje to od velike koristi dušama za koje molimo, dok je ovdje prisutna sveta i strahovita žrtva (...) Upućujući Bogu molitve za preminule, pa bili oni i grešnici, mi (...) prikazujemo Krista, žrtvovanog za naše grijehe, da Bog, prijatelj ljudi, bude milostiv njima i nama.¹⁸⁷

Taj je nauk divno sažeo sveti Augustin potičući nas na sve potpunije sudjelovanje u žrtvi našeg Otkupitelja koju slavimo u Euharistiji:

Sav otkupljeni grad, to jest zajednica i društvo svetih, prinosi se Bogu kao sveopća žrtva po onom Velikom Svećeniku koji je, uzevši lik sluga, u mucu prinio sama sebe da nas učini tijelom tako velike Glave. (...) Takva je žrtva kršćana: „(...) tako smo i mi, iako mnogi, jedno tijelo u Kristu“ {Rim 12,5). I tu žrtvu Crkva neprestano obnavlja u oltarskom sakramentu, vjernicima poznatom, gdje se vidi da u onome što prinosi - prinosi samu sebe.¹⁸⁸

Kristova prisutnost snagom riječi i Duha Svetoga

Krist Isus koji umrije, štoviše i uskrsnu, koji je zdesna Bogu – te se zauzima za nas (Rim 8,34), prisutan je u Crkvi na više načina:¹⁸⁹ u svojoj Riječi, u molitvi svoje Crkve - „jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam i ja među njima“ (Mt 18,20), zatim u siromasima, u bolesnima, u zatočenicima¹⁹⁰ (Mt 25, 31-46), u sakramentima koje je ustanovio, u žrtvi Mise i u osobi službenika. Ali je „ponajvećma prisutan pod euharistijskim prilikama“.

Način je Kristove prisutnosti pod euharistijskim prilikama jedinstven. Uzdiže Euharistiju iznad svih sakramenata i čini je „tako reći vrhuncem duhovnog života i ciljem kojemu teže svi sakramenti“.¹⁹² U presvetom sakramentu Euharistije „sadržani su istinski, stvarno i bitno (supstancijalno) Tijelo i Krv našega Gospodina Isusa Krista, s dušom i božanstvom, i, prema tome, čitav Krist. „Ta se prisutnost zove stvarnom ne u značenju isključivosti, kao da druge ne bi bile stvarne, već po izvanrednosti, jer je bitna

(supstancijalna) te po njoj biva prisutan čitav Krist, Bog i čovjek“.

U ovom sakramentu Krist biva prisutan po pretvorbi kruha i vina u njegovo Tijelo i Krv. Crkveni su Oci postojano svjedočili vjeru Crkve u moć Kristovih riječi i djelovanja Duha Svetoga za izvršenje ove pretvorbe. Tako sveti Ivan Zlatousti izjavljuje:

Nije to čovjek koji čini da prinesene stvari postaju Kristovo Tijelo i Krv, već sam Krist koji je za nas bio raspet. Svećenik, slika Krista, izgovara one riječi, ali im Bog daje moć i milost. Ovo je tijelo moje, veli on. Te riječi pretvaraju prinesene stvari.¹⁹⁵

V. Sakramentalna žrtva: čin zahvaljivanja, spomen-čin, prisutnost

Tridentski sabor katoličku vjeru o pretvorbi sažimlje slijedećom izjavom: „A budući da je Krist, Otkupitelj naš, o onom što je pružao pod prilikom kruha rekao da je zaista njegovo Tijelo, zato je uvijek u Crkvi Božjoj bilo uvjerenje, i to ovaj sveti Sabor sada ponovno izjavljuje: po posvećenju kruha i vina zbiva se pretvorba sve biti (supstancije) kruha u bit Tijela Krista, našega Gospodina, i čitave biti vina u bit njegove Krvi. Tu je pretvorbu prikladno i u pravom smislu katolička Crkva nazvala *transupstancijacijom*.

Kristova euharistijska prisutnost počinje u trenutku posvete i traje toliko dugo koliko traju euharistijske prilike. Krist je sav i čitav prisutan u svakoj prilici i u svakom njezinu dijelu, tako da lomljenje kruha ne dijeli Krista.

Štovanje Euharistije. U misnoj liturgiji izražavamo vjeru u stvarnu Kristovu prisutnost pod prilikama kruha i vina, između ostalog, poklecanjem ili dubokim naklonom u znak klanjanja Gospodinu. „Katolička Crkva je iskazivala i nastavlja iskazivati to poklonstveno štovanje sakramentu Euharistije ne samo u Misi, nego i izvan njezinog slavlja: čuvajući s najvećom pomnjom posvećene hostije, izlažući ih vjernicima radi svečanog štovanja i noseći ih u procesiji“.

Svetohranište (tabernakul) služilo je u početku za dostojno čuvanje Euharistije za bolesnike i nenazočne na Misi. No s produbljanjem vjere u Kristovu stvarnu prisutnost u Euharistiji, Crkva je postala svjesna značenja tihog klanjanja Gospodinu -prisutnom pod euharistijskim prilikama. Stoga svetohranište treba biti smješteno na osobito dostojnom mjestu crkve i treba biti tako napravljeno da ističe i pokazuje istinu Kristove stvarne prisutnosti u svetom sakramentu.

Veoma je prikladno što je Krist želio ostati prisutan u svojoj Crkvi na ovaj jedinstveni način. Budući da je u svom vidljivom liku trebao ostaviti svoje, htio nam je dati svoju sakramentalnu prisutnost; budući da se imao prinijeti na križu za naše spasenje, htio nam je ostaviti spomen te ljubavi kojom nas je ljubio „do kraja“ (Iv 13,1), sve do dara svoga života. Zaista, u svojoj euharistijskoj prisutnosti on ostaje otajstveno prisutan među nama kao onaj koji nas je ljubio i predao sama sebe za nas; i ostaje tu pod znakovima koji izražavaju i priopćuju tu njegovu ljubav:

Crkva i svijet imaju veliku potrebu euharistijskog štovanja. Isus nas čeka u tom sakramentu ljubavi. Ne štedimo svoje vrijeme da idemo te ga susretnemo u činu klanjanja, u kontemplaciji punoj vjere i spremnoj da nadoknadi za velike grijehe i zločine svijeta. Neka naše klanjanje nikad ne prestane.

„Prisutnost istinskog Tijela i istinske Krvi Kristove u ovom sakramentu 'ne može se spoznati osjetilima, veli sveti Toma, već samo vjerom koja se temelji na Božjem autoritetu'„. Zato, tumačeći riječi iz Lk 22,19: „Ovo je tijelo moje koje će se za vas predati“, sveti Ćiril izjavljuje: „Nemoj postavljati pitanje je li to istina, već radije vjerom prihvati Spasiteljeve riječi jer on, koji je Istina, ne laže“.

Klanjam ti se smjerno, tajni Bože naš,
Što pod prilikama tim se sakrivaš,
Srce ti se moje sasvim predaje,
Jer dok promatra te, svijest mu prestaje.

Vid i opip, okus varaju se tu,
Al za čvrstu vjeru dostaje što čuh;
Vjerujem u svemu Kristu Bogu svom,
Istine nad ovom nema Istinom.

Božji potpis na remek-djelu vlastitog umjetničkog genija

Molekularni biolog Yishayahu Rubinstein 10 godina je istraživao ljudsku DNK stanicu s pomoću najsuvremenijeg robota-mikroskopa koji je mogao odgovarati na njegova pitanja.

DNK ili dezoksiribonukleinska kiselina je osnovni genetički materijal u čijoj strukturi je zapisana genetička informacija svake osobe. DNK se nalazi u jedru svake stanice u kromosomima, a sastoji se od dva paralelna lanca koji se uvijaju u dvojnu spiralu kao savitljive ljestve spojene nizom paralelnih prečki ili mostova koji ih održavaju na životu da se ne razdvoje.

Znanstveniku Rubinsteinu je otkriveno da se na pravilan način ponavlja slijed rasporeda mostova između paralelnih lanaca. nakon 10 aminokiselina - most, pa nakon 5 aminokiselina-most, zatim nakon 6 aminokiselina-most i opet nakon 5 aminokiselina - most i tako u nedogled. ponavlja se niz: 10,5,6,5-10,5,6,5-10,5,6,5-10,5,6,5...budući je Rubinstein Židov, znao je da svako od 22 slova hebrejskog alfabeta ima brojčanu geometrijsku vrijednost, značenje i duhovnu silu kojom je Bog stvarao svijet. *Heureka!!! Pronašao sam!!!* 10=jud,5=hei,6=vav,5=hei... (jud, hei, vav, hei, nazivi slova iz hebrejskog alfabeta) dakle u mostovima koji održavaju život DNK i svakog živog bića piše: *JHVH, JHVH, JHVH, JHVH...* tetragramaton-četiri slova koja označavaju boga Jahvu...ime koje znači prošlost, sadašnjost, budućnost-

hajah, havah, jihijeh. Onaj koji je bio, koji jeste i koji dolazi. Bog je upisao svoj autogram u svakoj živoj stanici. Kao što umjetnici slikari stavljaju svoj potpis na svojim djelima tako se Bog tvorac potpisao na remek-djelo svog umjetničkog genija. Svatko od nas nosi ime Boga i samog Boga u svakoj svojoj živoj stanici kojoj sam Bog daje život. Bog živi kroz nas...mi smo

<https://www.romancatholicgoodnews.com/>

Božji život...apostol Pavao piše (Poslanica Efežanima 2,10) *Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo*, njegova poema, kreacija njegovog poetskog genija, pjesma njegove pjesničke kreacije u Kristu Isusu, rođeni od njega da živimo u unaprijed pripremljenim njegovim djelima ljubavi, da se njima naslađujemo i u njima uživamo...

Kao što slova JHVH imaju numeričke vrijednosti 10,5,6,5, isto tako imaju i specifična značenja: *jud* znači *ruka*; *hei* znači *milost*, *život*, *otvoren prozor*, *radostan čovjek koji je dobio otkrivenje i skače s neba na zemlju*; *vav* znači *klin*, *čavao*..., dakle tetragramaton JHVH znači i *Božja ruka milosti probodena čavlina na križu, darovala je milost*...

Taj natpis je stajao iznad Isusove glave na golgotском križu. Na tri jezika, grčkom, latinskom i hebrejskom, stajala je napisana krivnja zbog koje je Isus osuđen, krivnja koja glasi: "Isus Nazarećanin kralj židovski". Akronim ili inicijali na ta tri jezika glasili su: *INBI*, *Iesus Nazoraios Basileu Ioudaion* (grčki), *INRI Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum* (latinski) i *JHVH Jehošua Hanocri Vamelek Hajehudim* (hebrejski).

Židovi koji nisu prepoznali mesiju, bunili su se kad su vidjeli da je iznad Isusove glave Pilat napisao: *JHVH* (prva slova od: *Jehošua Hanocri Vamelek Hajehudim*), tj.

da je Isus Bog, ali je Pilat samo odmahnuo rukom i izjavio: *što sam napisao, napisao sam*, ne znajući da je napisao istinu...istu tu istinu, namjerno ponavlja apostol Pavao u Poslanici Hebrejima dokazujući da je Isus Jahve, isti jučer, danas i zauvijek će biti isti (Heb 13,8).

I sam Isus je u više puta izjavljivao: *ja sam onaj koji jesam* (grč. *ego eimi*). Tj. ja sam Jahve upisan u svaku stanicu vašeg tijela, u svaku DNK koja predstavlja u stvari Jakovljeve ljestve koje sjedinjuju nebo i zemlju. Bog i čovjek isprepleteni u jedno, savršeno jedno (Iv 17,23), nebesko i zemaljsko ujedinjeno pod jednu glavu u Isusu Kristu (Ef 1,10). Zato je Jakov probudivši se iz Božjeg sna zadivljeno izjavio, nakon što je vidio ljestve koje povezuju zemlju i nebo (Knjiga Postanka 28, 16): "Zaista se Jahve nalazi na ovom mjestu, ali ja nisam znao!" Na kojem mjestu? U nama...tajna sakrivena kroz vjekove i generacije: Krist dugo očekivana slava je u nama (Poslanica Kološanima 1,27). To je svečani kraj svih očekivanja čovječanstva i veličanstvena pobjeda Boga kroz križ. U taj dan ćete spoznati da sam ja u svom Ocu, vi u meni i ja u vama (Iv 14,20. Nije bilo vremena, dakle, kad ova Isusova izjava nije bila istinita, ali mi nismo znali...ali danas smo spoznali...

Mali vjeronaučni leksikon

Kartuzija,

Kartuzija latinski *cartusia*, francuski *chartreuse*, naziv za samostan redovnika kartuzijanaca. Ime dolazi od matičnog samostana Grande Chartreuse (Velika Kartuzija) u Francuskim Alpama blizu Grenoblea. Uz zajedničku crkvu ili kapelu u kojoj se odvijaju zajedničke molitve, samostan je izgrađen kao niz kućica za redovnike povezanih hodnikom. Svaka kućica ima ćeliju (sobu), vrt i oratorij (kapelicu).

Kartuzijanci

Kartuzijanci, latinski *Ordo Cartusiensis* (OC) su katolički crkveni pustinjački red. Na temelju pravila svetog Benedikta, utemeljio ga je sveti Bruno godine 1084. u Velikoj Kartuziji. Ta kartuzija djeluje i danas kao matična kuća svih kartuzijanskih samostana. Samostani su uglavnom na osamljenim mjestima. Cilj osnivanja reda je uz reformiranje benediktinaca, njegovanje kontemplacije i duhovnosti. Uz to redovnici se bave fizičkim i intelektualnim radom.

Život kartuzijanaca je mješavina pustinjačkog i redovničkog načina života. Naglašena je potreba samoće i tišine. Zajednička je samo molitva i tjedna šetnja kad mogu međusobno razgovarati.

Redovnički dan u samostanu počinje u 23 sata polusatnom molitvom u svom oratoriju, nakon čega je zajedničko bogoslužje u samostanskoj crkvi koje traje do 3,15 sati ujutro. Nakon počinaka, vrijeme od osam do sedamnaest sati provode u radu, osim u nedjelju. Vrijeme ručka u vlastitoj ćeliji i kratkog odmora je između 11 i 13 sati. U vrijeme rada predviđene su stanke za kraće molitve.

Razlikuje se obveze i način života redovnika svećenika i redovnika braće. Braća žive potpuno samotnjački, bave se fizičkim radom i rijetko razgovaraju. Svećenici komuniciraju s vjernicima koji dolaze u samostan. Rad se shvaća kao služenje Bogu.

U vrijeme francuske revolucije, francuski samostani su zatvoreni, a imovina konfiscirana. Obnovljeni su nakon Napoleonove smrti, da bi ponovno, godine 1901. bili zatvoreni. Velika Kartuzija otvorena je ponovno 1940. Slično se događalo u vrijeme jozefinizma u Habsburškoj monarhiji i u Kraljevini Italiji u devetnaestom stoljeću.

U svijetu trenutno djeluje 18 kartuzija za redovnike, te 6 za redovnice. U njima živi oko 370 redovnika i 75 redovnica. Nama najbliža kartuzija je ona u Pleterju u Sloveniji.

Njemački redatelj Philip Gröning snimio je film "Veličanstvena tišina" koji prikazuje život kartuzijanaca. Može se naći na mrežnim stranicama, ali i posuditi u knjižnicama.

NAŠI POKOJNI

MARKO BEŠLIĆ,

PU splitsko - dalmatinska, Okučani, 19. svibnja 1995.

DRAŽEN SABLJIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Županja, 21. svibnja 1993.

NADA DUPER,

PU bjelovarsko - bilogorska, Bolest, 22. svibnja 1995.

SVETO DENONA,

PU zadarska, Zadar, 23. svibnja 1992.

POČIVALI U MIRU!